

VĚTRNÍK

Ročník 53.

Neděle 2. října 2022

číslo 3.

Červený koberec se rozvinul před divadlem

Trocha hvězdného prachu ulpěla letos i na Vysokém nad Jizerou. Před divadlo Krakonoš přijela americká limuzína, od ní k divadelním schodům se rozvinul červený koberec a na něj z vozu začaly vystupovat hvězdy bezejmenných jevišť. Sekt tekł proudem a osobnosti s plastovými píšťalami na perlivý mok, peřím na hlavách i ramenou, v třpytivých kabátcích, dlouhých róbách i s extravagantními účesy rozhazovaly úsměvy kolem sebe a blahosklonně kynuly svým fanouškům. Míhotavé pozlátko márnivého světa šoubyznysu smáčely provazce krkonošského deště. Nikomu to však nevadilo. Ooooo a ááááách a vzrušený potlesk doprovázel mluvčí návštěvy na její cestě k mikrofonu. Karlovy Vary mají svůj filmový festival. Vysoké má svůj Krakonošův divadelní podzim. A Hronováci popřáli Sejkorákům, aby vše dopadlo tak, jak má. Děkujeme, byli jste jako vždy vtipní a originální. (jn)

neděle 2. října 2022		
kdy	co	kde
9:30	rozborový seminář	malý sál
11:30	loučení Sloupnice	malý sál
13:00	KR SČDO	sokolovna
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Brodek u Přerova	před divadlem
15:00	vítání Martina Hudečková	před divadlem
17:00	Martina Hudečková	velký sál
	beseda s osobností	
20:00	Upokoženkyňe	velký sál
	Brodek u Přerova	
22:00	Seminář KDP	půdička
22:00	večírek Brodek u Přerova	Aktiv

Recenze: Petra Richter Kohutová

Gary Edwards a DOVEDA: Legenda o zbloudilých duších

DOVEDA Soupnice

Při tvorbě inscenace *Legenda o zbloudilých duších* se sešly tři pozoruhodné fenomény.

Gary Edwards je prvním z nich. Vystudovaný lékař a hudebník, absolvent americké akreditované klaunské školy, muzický člověk v pravém slova smyslu – a také propagátor myšlenky terapeutického působení humoru ve zdravotnictví, který v roce 2001 u nás založil občanské sdružení *Zdravotní klaun* a spojil s ním svůj další život. Původně jako nemocniční klaun i působil, dnes je hlavně předsedou správní rady sdružení, pomáhá s rozjezdem podobných projektů (dosud např. v Polsku, Chorvatsku atd.), o daném tématu pořádá přednášky, radí a koučuje. Hraje na šest nástrojů, komponuje, píše, maluje... Zároveň je to světoobčan, který se usadil v obci Končiny u Sloupnice a spolupracuje s ochotníky z *Dovedy* – po pět let starém Českém dějáku na jejich historicky desáté inscenaci.

Fenomén číslo dva – sloupnický *Doveda* (čili *DOB*rovolný *VE*snický *DI*vadelní *AN*sámbel). Pokud měříme „světskou slávu“ souborů účastí na národních přehlídkách, pak patří mezi ty superúspěšné –

z deseti inscenací, vytvořených od založení v roce 2003, osm postoupilo na KDP a dvakrát na *Jiráskův Hronov*. Soubor staví své inscenace na smyslu pro humor, pro paradox a ironii, na fantazii a kreativitu svých herců/hereček a jejich hudebním a pěveckém nadání. Je respektuhodné, že sloupničtí volí velmi rozdílné předlohy – od travestií pohádek (*Král k sežrán*í, *Peklo s.r.o.* či *Filuta Pepíno*), „nefalšované kovbojky“ (*Smrtí to nekončí*) a *longenovské frašky* (*Soudce jako břitva*) přes plno-

krvný italský muzikál (*Alelujá dobří lidé*) a rasantní úpravu muzikálu českého (*Světáci*) po počiny čistě autorské – pět let starý Český děják a letošní *Legendu o zbloudilých duších*.

A třetím fenoménem je tzv. velký muzikál v českých poměrech – respektive muzikál jako žánr, který vyžaduje nadstandardní disponovanost účinkujících, velkolepou výprav a vynikající technické zázemí pro množství efektů a který je diváky vnímán nejen jako povinně zábavný, ale dokonce až jako ohromující a oslnivý. Titiž diváci jsou si přitom většinou vědomi toho, že muzikál je zároveň postaven na množství klišé, v převážné většině na chatrném ději, typizovaných postavách a hudebních číslech stupidně otextovaných, ale s chytlavými melodiemi – ale tolerují to, protože jsou emocionálně zasazeni a dostává se jim pocitu, že jsou přítomni něčemu výlučnému a velkolepému. Aby bylo jasno – k muzikálu mám pozitivní vztah a posledních pět let jsem na několika z nich s potěšením spolupracovala. Ale domnívám se, že inscenace *Legendy o zbloudilých duších* má ambici být vyjádřením vztahu sloupnic-

kého souboru právě k muzikálu, že jak autor a režisér, tak účinkující usilovali o láskyplnou, přesto rasantní parodii tohoto žánru. Bohužel tato ambice zůstala v mnohém nenaplněna.

Důvodů je pravděpodobně několik. Slibný začátek, v němž se kormidlo proměňuje v losovací zařízení a soutěží se o rumové pralinky, mořské plody a nakonec plavbu po moři na luxusní lodi, působí vtipně, divák nenásilně vpluje do děje s úlisným kapitánem Kapitánem, blondýnou Laurou a ajtákem Robertem. Ale! Každá postava vykazuje jinou míru stylizace, Kapitán Jaroslava Nováka výborně zpívá, ale jakoby mimo postavu, navíc jeho projev v roli je na hranici civilismu (negativně se to projeví později – ve chvíli, kdy se má přetělit v pirátského šéfa), Robert Martina Škeříka je výrazněji sešněrován do podoby neohrabaného smutného muže s deformovaným hlasem, Laura Ireny Štochlové spoléhá na svou „blondýnovitost“ bez další důsledné charakteristiky. Nejpresnější ze všech je Uklízečka Terezy Štochlové. Většina postav je však bohužel pojednána s rozdílnou mírou stylizace a mimo jiné skrze ně divák dostává rozdílné signály o tom, jak je to vlastně všechno myšleno. Tedy jestli se jedná o vážně míněný příběh ala Bludný Holanďan nebo Ostrov pokladů (abych si vypůjčila příklady z pirátské oblasti) nebo jestli jde o parodii na muzikál typu Pirátů z Karibiku v našich

poměrech.

Na parodii jako by odkazovaly některé jednotlivosti – kouřostroj, na muzikálových scénách tak oblíbený, je umístěn na nesmyslném místě a používán v nesmyslných momentech, písňová čísla, obvykle v muzikálových produkcích rozpohybovaná na hranici snesitelnosti, jsou „zapíchnutá“ u pevně umístěných mikrofonů, tu a tam vyjde hudební nebo pohybový komentář (např. drásavé housle a proskotačení Kapitána s Laurou během žárlivecké písně), i některé slovní nebo situační fórký („můj ajtácký nos cítí software“, plovací vesta měnící se v neprůstřelnou, výtah, odlet dušiček...). Těch fórků je však zoufale málo a jsou rozpatlávány až k trapnosti. Navíc mluvené výstupy jsou pojednány vysloveně nedbale, činoherní části inscenace zůstal soubor dlužen asi nejvíce.

Jedno z prvních hudebních čísel má příjemnou melodii, chytlavou ústřední frázi, za niž by se nestyděl ani významný překla-

datel ohromujícího množství amerických děl tohoto typu Adam Novák („každá chvíle s tebou je jak dovolená“) a je odzpívána čistě, s takřka muzikálovou choreografií zahrnující pětičlennou company – zato s naprosto absentující nadsázkou. V průběhu představení jsem díky podobným výstupům nakonec nabyla dojmu, že účinkující podlehli v určité fázi touze po dokonalosti a chtějí, aby nešlo o parodii na muzikál, ale o muzikál jako takový. Kvůli tomu zůstali v půli cesty, což je velká škoda. Je málo souborů, které jsou schopny v našich poměrech vystavět dobře znějící kapelu z vlastních zdrojů, které mají odvahu zkoušet neustále něco nového a které se vyznačují tak výraznou kreativitou. Souboru přeji, aby se příště vedlo lépe. Má na to.

Půdičkáři

Diskusí jsme se dobrali k tomu, že viděná inscenace, respektive představení, je parapisničkálem co do druhu a žánru. Byl to zcela jednoduchý děj bez dramatických situací a oblouku. Neztotožnili jsme se s nevkusným humorem, například trenky, zápach, ňadra... Ocenili jsme několik vtipných a nápaditých situací, například výtah, schody, duše. Herecky byla co do žánru nejpresnější postava Roberta a zdatně mu sekundovala postava uklízečky. Velkou předností a radostí byla živá hudba.

KDP mladým

klišéforever

rožužment

kapelaválí

Začátek představení nás vtáhl a těšili jsme se, co bude dál. Pak jsme se najednou z divadla dostali na koncert, kterému chyběla režie. Díky Robertovi jsme neztratili pozornost a velmi jsme si užili práci se světly. Představení na nás působilo lehce chaoticky a postrádalo za nás spice.

Ale ve výsledku jsme si koncert užili a každá chvíle s tebou je jako dovolená.

Petra Richter Kohutová: někdo má ferrari, někdo knihy

Letošní Větrník přináší postupně rozhovory se členy odborné poroty, pro dnešní vydání Lukáš Frydrych vyzpovídal Petru Richter Kohutovou.

Petro, překvapilo mě, že máš vlastní profil na Wikipedii (otevřená internetová encyklopedie – pozn. red.). Je to tvoje práce, nebo máš fanklub?

Ozvala se mi paní, která během covidu neměla co na práci. Kdysi studovala střední knihovnickou školu a rozhodla se, že na wikipedii umístí profily všech možných absolventů Střední knihovnické školy v Brně. Napsala mi a ptala se, co dělám a jak to dělám, něco si dohledala sama a daly jsme to dohromady.

Těch informací o tobě je víc, je dohledatelný i rozhovor pro portál Divadelník.cz „Jak s divadlem začínala...“. Ať se ale zorientují čtenáři Větrníku. Odkud jsi, kde máš kořeny?

V Ostravě a na severní Moravě. Táta byl z Frýdku-Místku, máma z Hlučína, potkali se v Brně a pak se nastěhovali do Ostravy. Tam jsem strávila prvních třináct let života. Pak

jsem prožila (doslova se vším všudy) deset let v Brně, protože jsem tam studovala střední i vysokou školu. Ještě na škole jsem pracovala v Brně „u Mrštíků“ (dnes Městské divadlo Brno), pak se vrátila do Ostravy do Divadla Petra Bezruče. Od Bezručů jsem šla s režisérem Ivanem Krejčím do Karlových Varů, do městského divadla, které se otevíralo po velké rekonstrukci. Po odchodu z angažmá na volnou nohu jsem pobyla rok zase v Ostravě a pak ve Varech zakotvila definitivně.

Které místo je ti nejbližší?

To se takhle nedá říct. Hodně cestuji pracovně. Například po přehlídkách, což je takové specifické a výlučné zastavení času. Soukromě jezdíme s Petrem (Richterem - pozn. red.) často do zahraničí nebo chodíme po výletech. Kdybych měla odpovědět, kde se teď děj, z mého pohledu, velké a hezké

věci, tak mezi Karlovými Vary a Chebem. Zdeněk Bartoš vytváří karlovarsko-chebské, většinou muzikálové projekty a tím vzniká skvělá a příjemná komunita kolem obou divadel.

Navštěvovaných míst je hodně, ale domovská scéna je jen jedna. Na čem aktuálně pracujete?

S Divadelním studiem D3 se připravujeme na Noc divadel, o které se odehraje premiéra Goldoniho Náměstíčka. Učinkuje v něm celý soubor a několik nováčků, režíruje Anička Ratajská. Kromě toho uvádíme charmsiádu scenáristy a režiséra Vanka Benderského pod názvem Zrzek, dohráváme Srnky, jezdíme s pohádkou Kubula a Kuba Kubikula a na příští rok uděláme (snad) benefiční inscenované čtení rytířny V. K. Klicpery Loketský zvon.

Jaká přehlídka je pro tebe největší srdcovka? Určitě to je

Vysoké, což je jasné, ale přeci jen můžeš srovnávat.

Do Vysokého jsem začala jezdit s Petrem. Když jsme spolu v devadesátém roce začali chodit, jeli jsme do Vysokého spolu, což bylo zajímavé a zvláštní. O takových deset dvanáct let později jsem na KDP začala jezdit stabilně. Jinak na většinu přehlídek jezdím sama nebo s přáteli. Petr zůstává většinou doma, tím myslím v kraji. Hodně ráda mám Kojetín, protože to je první přehlídka, na kterou mě pozvali do poroty. Do dneška mě zvou a děláme psí kusy, abychom se shodli na termínu.

Říkáš, že první dva ročníky to bylo zvláštní. V čem?

U Petra v okolí, respektive v souboru, byly velké pochybnosti. Přece jen – jemu bylo v té době pětadvacet a mně sedmnáct. Já byla ta, která do toho šla drze čelem, myslela jsem si něco o p***li, Petr vlastně totéž, i když to pojmenovával slušněji. Pro mě to bylo první setkání s venkovským divadlem jako takovým. S rodiči jsme sice objížděli představení a přehlídky, ale venkovské divadlo ne. V leccem to bylo neuvěřitelně půvabné, myslím například

v krajových zvycích, v srdečnosti, v místní pohostinnosti. Některá představení byla hodně zajímavá, ale byly tam i propadáky na bázi sousedského divadla, že se mi nechtělo věřit, že něco takového vůbec vzniklo. V té době jsem nevěděla, co sousedské divadlo je, ale byla jsem v prvéku na JAMU, takže velická umělkyně, která všechno ví, všude byla a cítí se povolána hodnotit úplně všechno.

Co podle tvého názoru ochotnickému divadlu chybí nebo přebývá?

To je široká otázka, ale když to vezmu přes Vysoké a přes venkovské přehlídky, tak musím říct, že úroveň jde neuvěřitelně nahoru. Pamatuji si, že v devadesátých letech jsem odcházela znechuceně ze čtyř představení. To už dnes není, pokaždé vidím divadelní poučenost v té nebo oné oblasti. Učím s Jardou Kodešem na režijní škole a zaměřujeme se mimo jiné na dramaturgii, protože ta souborům chybí dost často. Vnímám taky, že divadelníci se čím dál tím více hlásí na kurzy, snaží se zjišťovat, jak divadlo dělat, ve smyslu nejen v pohodové atmosféře, ale i dobře. Myslím, že nárůst hladu

po vzdělání je u věcí, které děláme z ochoty, enormní.

Jaký humor preferuješ?

Jak kdy, podle nálady. Mám ráda černý humor, to je o mně známo. Mám smysl pro cynický humor, i to se o mně ví. Vítám i jemný humor a vtipky, takové to zdravé kočkování.

Tvá příprava na přehlídky je velmi důkladná. Čteš scénáře, dohledáváš si recenze a podobně, že?

Jasně, čtu všechno a všude.

☺ Recenze hledám vždy, když jdu na věc, kterou neznám. Pokud je to klasika, jdu do historie a pátrám, kdy a kde se inscenace hrála. Ne každý to potřebuje. Jsou lidi, kteří raději jdou na představení s čistýma očima. Ani jeden způsob není u porotců špatně, zvlášť, když se v ní sejdou dva tři lidi a každý to má trochu jinak. Pak se mohou doplňovat, tím pádem mohou souboru rozklíčovat některé věci, které nejsou na první pohled patrné. Já si informace vyhledávám, protože mi to tak vyhovuje a jsem docela ráda, když vím hodně o materiálu samotném. Můžu se pak více soustředit na zpracování a na soubor. Co si budeme povídat,

když je hodně zle, tak povyprávět souboru o autorovi, tématu a žánru, to taky není úplně špatně. Když pak zástupci souborů po rozboru chodí a říkají, že jim porota nic neřekla a celou dobu mluvila o autorovi, je to často známka toho, že se nedalo mluvit o ničem jiném.

Jsi velký knihomol. Kolik knížek máš naráz rozečteno?

Podle toho, kolik je práce. Teď mám rozečteno šest věcí. Dvě jsou lehká literatura typu detektivka a horor, což hodně můžu, konkrétně Connollyho Temné hodiny a do toho Simmonsovy Děti noci. Mám tu jednu hodně vzácnou věc, je to básnická sbírka Jana bude brzy sbírat lipový květ. Tu napsal Miloš Doležal, manžel Jany Frankové, která letos v létě zemřela. On vydal elegickou básnickou sbírku, tu si tedy šetřím, protože takhle silné věci si člověk musí dávkovat postupně. A pak tu mám nějaké profesní věci, protože budeme potřebovat materiál do naší školičky. Jiří Srstka vydal Autorské právo v divadle, přepracované vydání, tak koukám, co je tam nového.

Jan Vedral vydal novou knížku o dramaturgii, jmenuje se Lámaní Prosperovy hůlky. Čtu taky ženské romány. Mám tu Sběratelku sirotek, to snad bude silný emocionální příběh.

Kolik máš doma nkížek?

Zhruba tisícovku. A vím to docela přesně, protože mám profil na Databázi knih. Pak tu má svou knihovnu ještě Petr.

Někdo kupuje ferrari, ty knihy.

Ano, to je poměrně skvělé přirovnání.

Jak s Petrem relaxujete? Všechno zavřete, vypnete a odjedete, nebo sáhnete po další knížce a vyrazíte na přehlídku?

Petr kouká na sport v televizi a já u toho sedím a čtu si. To je jedna věc. Druhá věc je ta, že jezdíme na zahraniční dovolené, byli jsme dvakrát na zaoceánské lodi. Když všechno dopadne dobře, tak máme objednanou cestu po Nilu na parníku příští rok v červnu. Já původně chtěla norské fjordy, ale tahle nabídka přišla dřív. Jinak část rodiny máme v Praze a Petr jezdí do Nevrátic na divadelní chalupu,

kde se schází divadelníci.

Jsi jazykově vybavená?

Umím anglicky a rusky. Provázím na hradě v Lokti, bývám tam v létě, někdy od května do října, a tam provázím v češtině, ale taky jsem tam vedená jako mocná provázet v angličtině a ruštině.

Zkoušela jsi někdy divadelní překlad?

Překládala jsem z ruštiny, takovou krátkou hru pro Akrama Staňka, ale běžné se tomu nevěnuji.

Vrátím se ještě k provázení na Lokti. Jsi milovník historie, historik amatér?

To úplně ne. Ono je to spojené s tím místem. Loket má Genia loci, co na člověka dýchá. Když jsem tam začala jezdit, je to nějakých dvanáct třináct let, vykřikovala jsem, že se tam přestěhuji. Je to pro mě silné místo, náměstí, radnice, knihovna, vedle knihárství Sobotovi. Teď tam otevřeli obnovený kulturní stánek Dvorana. Vždy jsem byla okouzlená, jakou má to městečko atmosféru. Až později jsem začala vnímat, jak je orientované na turisty. Místní mají krásné bydlení, ale na náměstí nenakoupí, dlouhá léta se řešily problémy s parkováním. Člověk tam najde několik krásných objektů, jež vytvořila rodina bývalého ředitele hradu Vaška Lojína, který tam vybudoval hotel, kde se každý čtvrtek opéká prase podle staročeské receptury. Také otevřel muzeum lázeňských pohárků, muzeum tajných spolků a tak. Já se držím na hradě a své provázení mám postavené hlavně na příbězích. Fakta jsou důležitá, ale návštěvníci se musí taky bavit.

Měla jsi někdy nakročeno k filmařině nebo k výtvarnému umění?

Obojí na škole nebo těsně po ní. Pokaždé to dopadlo tak, že jsem se stáhla, protože bylo něco zajímavějšího na divadelním poli. Když jsem byla v angažmá v Ostravě, tak jsem hostovala v okolních divadlech, často s režisérem Josefem Janíkem,

v Opavě, v Těšíně, v Olomouci, v ostravské Aréně. Té divadelní práce bylo vždycky víc.

Šla jsi vždy cestou dramaturgie nebo jsi tvořila i herecky?

Herecky vůbec. Na střední škole jsem prošla dramafákem. Tam jsem si uvědomila, že na jevišti nemám co dělat. Tedy pokud zrovna někomu nepředehrávám, co po něm chci. Možná se k tomu přibližují čteníčka. Tak našemu počínání říkáme s Vladimírem Kalným, to je loketský knihovník. Udělali jsme několik čteníček povídek Stephena Kinga, pak jsme přešli

na Joa Hilla či Clivea Barkera a teď nejnověji čteme Lawerce Bloka – Keller, zabijáků psů. Vladimír, v minulosti nejlepší představitel přidrslého bankomatu ve čtení Stiskni Annu, čte Zabijáka a já všechny jeho oběti, to znamená tři neuvěřitelné p*p*ny a psa. Tím se hodně bavíme.

Spoustu věcí si o tobě přečteme, spoustu věcí zjistíme, protože se setkáváme. Je však něco, co divadelní svět o tobě neví a můžeš to na sebe prozradit?

Myslím, že divadelní národ o mně ví úplně všechno.

To ne já, to telefon!

„Dej mi decku sodovky, musím šetřit,“ děl ubytovatel Ivan, který dorazil na první přehlídkové setkání přípravného výboru o celou půl hodinu pozdě. Všichni jsme se radovali, že první pešek padne na kohokoli jiného než na nás, protože neomluvené účasti a pozdní příchody se platí. V naturáliích pochopitelně.

„Tady bude asi něco špatně,“ vrtěl hlavou ten dobrý muž, „jen

jestli vy tu nejste moc brzy.“ Vždyť si přeci do diáře v telefonu včera pečlivě zapisoval začátky organizačních schůzek, aby se nezpозdil. „Každý den v 10.30, dyť to tady mám,“ bránil se Ivan.

To ano, to je správně, přitakávali jsme my ostatní, každý den v 10.30, kromě soboty. „A jo, ten telefon je ale blbej,“ označil jasně viníka jeho selhání ubytovatel vysoké přehlídky. (jn)

Dopis Krakonošovi

*Krakonoši, Pane hor!
Po roce, co prch jak voda,
prosím, vyslechni náš sbor!
Panuje v něm velká shoda,
žeš nás přivítal tak krásně,
naznačil jsi tím – a jasně,
že po roce čekání
jsme v tvých horách vítáni!*

*To nás silně potěšilo!
Věz však, že i kdyby lilo -
a že mnohý čas nám – inu -
nasněžil jsi na krajinu.
Prostě v této roční době,
těšíme se všichni k tobě.*

*Čekáme, co ve dnech příštích -
a každý rok je to jiné –
(i divadlu čas dál plyne)
uvidíme na jevišti.*

*Proberem to, pokecáme, popijem,
prostě si ten týden krásný,
ať je pod mrakem či jasný,
zase spolu užijem!*

*A tak tedy – Krakonoši,
jak to jenom říci?
Děkujem a zdravíme tě,
my, divadelníci.
(jh)*

První sobotní ráno patří na Krakonošově divadelním podzimu vždy vzpomínce na ty, kteří k přehlídce v minulosti vždy zcela neodmyslitelně patřili. Ať už jste je potkávali za pípou, u dřezu nebo výdeje jídla, nebo jste je viděli na jevišti zdejšího divadla. Odešli, aby hráli už zcela jiné divadlo a úplně jinému obecenstvu. Sluší se, abychom na ně nezapomínali. A tak i letos se přehlídka zahajovala nejprve na vysokém hřbitově. Vřes, svíčka, vzpomínka, pár milých slov, písnička Tam na horách a chvilka tichého zamyšlení. To bylo i včerejší mlhavé sobotní ráno. Děkujeme, že jste bývali s námi.

ŽAS se vrátil. Už včera večer

„Na Aktivu jsem byl úplně poprvé. Večírek souboru z Homolí tam probíhal dobře, občerstvení i servis byly fajn. Překvapily mě pokoje – bylo to tam hezký a bylo tam teplo,“ svěřil se hostes Kája, když se loučil se svým prvním letošním divadelním souborem ŽAS Homole. Svými slovy okamžitě vzbudil lavinu otázek, odkud má tak přesné informace. A přidal ještě jeden poznatek. „Když jsem se dozvěděl, že dostanu právě vás, tak jsem se trochu lekl – 15 ženských, co s tím budu dělat, říkal jsem si. Ale to byl teprve začátek. Když jsem vám volal, abych se zeptal, kdy přijedete, slibovaly jste, že do 17 hodin. Nakonec jste dorazily v 18 a měly jste co dělat, abyste stihly vše připravit,“ rozpovídal se Karel s tím, že dámy byly očividně spokojené i na večírku.

A asi říkal pravdu. Ačkoliv se přehlídka se souborem ŽAS Homole před obědem rozloučila, tak v 15 hodin ho znovu ve Vysokém přivítala. A jedna ze členek se naklonila v té chvíli k mikrofonu a řekla: „Děkujeme za přivítání. My vám slibujeme, že se vrátíme. Už dnes večer.“ (jn)

Upozornění pro večírkové typy

Asi jste už zaznamenali, že letos se večírky se soubory nekonají ani v divadle, ani U Medvěda, ani v bowlingu. Letos se večírky se soubory totiž konají v penzionu Aktiv, kde jsou soubory taktéž ubytované. Vracíme se tak k někdejší dobré tradici, že se tančí atd., a pak se pouze účastníci večírků přesunou přes chodbu do svých postýlek. Večírky jsou však přístupné i nebytovým „pařmenům“. A tím se dostáváme k onomu důležitému upozornění: přijďte, pijte, tančete a bavte se, ale k platbě používejte výhradně hotovost. V Aktivu se nedá platit kartou. (jn)

Nezapomeňte

V neděli 2. října byste rozhodně neměli zapomenout na besedu s osobností. Tou letos bude žena s nezaměnitelným hlasem, který propůjčila mnoha postavám. Je nejčastějším hlasem americké herečky Renée Zellweger, několik let byla kalifornskou teenagerkou v seriálu Beverly Hills, slyšet jste ji ale mohli také v Hříšném tanci, ve filmech Harry Potter, v Mužích v černém a mnoha dalších. Mluvím o Martině Hudečkové, která vystoupí dnes na jevišti divadla Krakonoš. Moderátor-ského mikrofону se ujme osvědčený Milan Schejbal. Pokud ještě nemáte lístek, tak si jej určité kupte, začátek besedy je v 17 hodin.

Nevidím svět v dichromii,
jsem žena potopená v coloru,
tam kde kdo vidí jenom šed',
vidím krásu hned.
Třeba mlha,
miluju ji,
kór když padá v tisíci kapiček na tvou pleť.
Cítíš tu modrou barvu?
Anebo zelenohnědou, když kousek před tebou rozprostře se svět.
A co dál kapičky rosy kryjí?
Třeba skupinu chechtajících se lidí.
Barevnost smíchu jako duha vykouzlí u mě úsměv blba
(u tebe dechberoucího boha).
A nebo neviditelné pípání v mlžném oparu stromu
připomíná mi béžovou (snad i růžovou 🤔) barvu.
Samotná mlha je jiskřící tajemství;
(milenci dobře ví)
a je jen na tobě ochutnat její barevný puget...
(neboj, nikdo tě nebude za tvoji barevnost hanět!).
Hm, červená(š)...
Takže už víš?
Příště, až bude mlha, zahod' černobílé myšlení,
najdi si barvy a ty si udrž v duši, páč ty každému nejvíc sluší.
Nesud' ostatní, že otrávený jsou z šedi,
teprv čeká je najít svět duhový.
--
Magda

Koleje sem nevedou

V naději, že i do Vysokého povedou jednou koleje, se do malého podhorského městečka před lety přišel Karel Bárta, původně železničář, tuším že strojvůdce. O další zavedení kolejové dopravy do Vysokého se svého času pokoušeli i „Hronováci“, když začali pod jevištěm zdejšího divadla kopat metro. Že se do dnešního dne

nepodařilo do Vysokého nad Jizerou zavést železniční dopravu, se však zřejmě nedozvěděl lektor půdičkářů Miroslav Král. Ten totiž vzkázal organizátorům, že na přehlídku dorazí vlakem. Na semináři po představení však byl. Tak si zřejmě stopnul něco, co jezdí po silnici.

(red)

Asi není rum jako rum

Na vysocké přehlídce panuje takový nepsaný zvyk. Od nepaměti. Vždy při jejím zahájení jde ředitelka přehlídky Svatka Hejralová s několika dalšími kolegy z přípravného výboru za Krakonošem se štamprdlíčkou.

Žádá vždy, aby Krakonoš byl přehlídce nakloněný, aby na návštěvníky města a KDP byl hodný, aby jim ukázal okolní lesy v tom nejlepším světle a aby – to hlavně – zachoval přehlídce pěkné počasí.

A tak se Svatka vypravila i včera odpoledne za Krakonošem do muzea. Pán hor sedí až v nejvyšším patře budovy a má prý rád rum. Ten údajně dostal. Stejně jako supliku se všemi žádostmi o dohledu nad přehlídkou, hosty i počasím. Všechno prý klaplo na jedničku. Jen se začátkem vítacího

ceremoniálu před divadlem se otevřela obloha a spustil liják. „Vy lidi jste divný, pořád nespokojený. Když neprší, nadáváte, a když konečně trochu sperchne, hudrujete zas,“ zhodnotil to lidské počínání Krakonoš, který sestoupil ze svého trůnu, aby převzal klíč a městská práva od vysocké starostky Lucie Vaverkové Strnádkové.

No možná ten rum nebyl té správné značky. Možná Krakonoš rád mlsá jiný. (jn)

Došlo do redakce:

Moji milí, jsem jako ztracená na nemocničním lůžku, zlost se mnou třese a vůbec.

Plánovala jsem si, že 50. výročí mé nepřetržité účasti na KDP oslavím s vámi skleničkou, pokcem a smíchem. Jo, povídali, že mu hráli.

Přesto vám přeji, aby letošní KDP bylo opět to nejlepší, divadelní soubory ať nezlobí, porota ať je příjemná a spravedlivá a vy všichni stále v dobré náladě. Pokud se objeví zádrhel, ať se všichni zasmějí.

Celou přehlídku budu s vámi. Připijte mi na zdraví a rychlé uzdravení. Jak to jen půjde, skočím do auta a jsem ve Vysokém. Vladěnka mi slíbila, že mi bude skládat časopis, tak se těším (bohužel tu nemohu mít notebook).

Zdraví všechny a závidí

Hanka Dohnalová

A právě Hanka Dohnalová by patřila ke včerejším jubilantům. V tomto roce má totiž 85 let.

Včera před večerním představením se oficiálně zahájil v malém sále 53. ročník Krakonošova divadelního podzimu. A úvod patřil všem jubilantům. Květiny a dárek pro zahřátí, protože doba je zlá, tak se místo svetrů budou moc obdarováni hrát pod dekou s logem přehlídky, si odnesli hned tři padesátníci – Alice Dvořáková, Petra Richter Kohutová a Jan Vaverka ml. Šedesátiny letos má Jiří Jína, sedmdesátiny Marie Brtková Trunečková, Jitka Seidlová, Josef Prajzler, Milan Schejbal a Petr Svoboda, o pět let víc je Zdeně Fučíkové a Ivanu Macháčkovi. Hanka Dohnalová letos slaví 85. narozeniny a krásných 90 let má Hana Strnádková.

Jak to vidím....?

„Kdo jsme se neviděli na hřbitově, vidíme se teď tady,“ zahájila Svatka první sezení přípravného výboru na letošní přehlídce. Trochu se mi zamžily oči při představě, že bychom se měli vídat už jen na hřbitovech a až poté – možná - na jiných místech. Sice nastal podzim, a to i ten astronomický, ale stále má daleko do těch sychravých, zamžčených, nevládných, šedých deštivých dnů, plných patosu a nostalgie.

Myslím, že i Svatka sama si uvědomila dosah svých úvodních slov, a tak změnila tok našich myšlenek informací, co naleznou letos soubory v balíčku na rozloučenou. Pokud se obáváte, že si odvezete další „VĚC“, kterou uložíte na polici v divadelní klubovně a občas z ní setřete prach, jste na velkém omylu. Doba je zlá, a tak nejlepší dar je ten, který můžete sežít..., tedy upotřebit. Toho se drží i organizátoři divadelního podzimu. A tak v úhledné krabici od letos 140leté společnosti EMBA z nedalekých Pasek nad Jizerou obdarování najdou balíček kávy – ne od Žida, ale té s láskou pražené v místní pražírně, zlatavý med stáčený u místních včelařů, mléko nadojené od místních krav pasoucích se na zdejších zelených pastvinách a krabičku ručně dělaných pralinek, které vůbec nejsou odsud.

Takže, nakonec bych to neviděla tak temně. Jste-li hrající soubor a padne-li na vás splín, uvaříte si doma hrnek kafe, do něhož si můžete cvrknout kapku mléka a k tomu si namažete krajíc medem. A pokud budete mít pořád málo sladko v puse, můžete to vylepšit nějakou tou pralinkou. Až se vám bude rozpouštět na jazyku, můžete myslet na to, jak jsme se neviděli ani na hřbitově, ani na schůzi, ale zřejmě v hledišti nebo určitě v hospůdce. Asi u kafe. (jn)

Dnes vaříme recept Z Olomouckého kraje

Letos jsme se rozhodli, že na zadní straně Větrníku budeme opět po dlouhé době vařit. A recepty budeme tentokrát vybírat podle kraje, odkud přijede soubor. Dnes večer obsadí vysoké jeviště DS J. K. Tyl Brodek u Přerova, tedy soubor z Olomouckého kraje. A co je tak asi typické pro tento region? Uhodli jste správně, jsou to olomoucké tvarůžky, čili syrečky. Vybrali jsme recept pro náročné strávníky, a tím jsou tvarůžky v těstíčku.

Na jednu porci budete potřebovat:

1 olomoucký tvarůžek

2 kolečka salámu

Slabší plátek anglické slaniny

Na těstíčko vajíčko a hladkou mouku, olej na smažení.

Jak na to:

Na každou stranu olomouckého tvarůžku dáme plátek salámu a tvarůžek i se salámem zabalíme do anglické slaniny. Párátkem zajistíme, aby se nám balíčky nerozbalily. Do hlubokého talíře rozklepneme vajíčko, které rozšleháme, přidáme hladkou mouku a vytvoříme těstíčko. Tím jsme si připravili směs na obalení, pokud by se nám zdála moc hustá, přidáme vodu dle potřeby a znovu rozmícháme. Měli bychom vytvořit těstíčko, které bude tak trochu patlavé, ale ne řídké. Právě v něm tvarůžkový balíček obalíme. Smažíme na pánvi na rozpáleném oleji dozlatova. Tvarůžky v těstíčku připravujeme dle počtu strávníků, na první pokus připravíme pro každého jeden, jelikož neznáme reakci. A jedno doporučení závěrem: smažte při dokořán otevřeném okně!

Dobrou chuť.

pondělí 3. října 2022		
kdy	co	kde
9:30	Rozborový seminář	malý sál
9:30	Za prkennou ohradou	velký sál
	Libochovice	
11:00	loučení Brodek u Přerova	malý sál
12:30	KDP mladým	Aktiv
13:00	KR SČDO	sokolovna
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Libochovice	před divadlem
15:00	vítání Kaznějov	před divadlem
17:00	Obcházení (Suita c-moll)	velký sál
	Kaznějov	
20:00	Za prkennou ohradou	velký sál
	Libochovice	
22:00	Seminář KDP	půdička
22:00	večírek Libochovice	malý sál
22:00	večírek Kaznějov	malý sál

Větrník, zpravodaj 53. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Lukáš Frydrych, technické zpracování Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk povolen MK ČR E 22952.